

- uwzględnienie w całości żądania przedstawionego w pkt 1) skargi poprzez stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [(C/2013) 5666, 2013/448/UE ⁽¹⁾] w zakresie, w jakim odmówiono w nim wpisania do wykazu instalacji objętych dyrektywą 2003/87/WE, zgłoszonych Komisji przez Niemcy zgodnie z art.11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE, instalacji wymienionych w załączniku I pkt A, oznaczonych kodami identyfikacyjnymi DE00000000001320 i DE-new-14220-0045, a także tymczasowych rocznych ilości odpowiadających uprawnieniom do emisji, jakie powinny zostać nieodpłatnie przyznane tym instalacjom;
- posiłkowo, uchylenie wyroku wskazanego w pkt 1 i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zarzut naruszenia prawa Unii w rozumieniu art. 58 akapit pierwszy zdanie drugie hipoteza trzecia statutu Trybunału Sprawiedliwości. Naruszając prawa podstawowe oraz zasadę proporcjonalności Sąd uznał za zgodną z prawem Unii odmowę przez Komisję nieodpłatnego przyznania uprawnień do emisji na podstawie klauzuli nadmiernych trudności państwa członkowskiego. Zaskarżony wyrok narusza prawa, które wnosząca odwołanie wywodzi z art. 16 i 17 karty praw podstawowych.

W ramach podniesionego zarzutu wnosząca odwołanie utrzymuje, że w decyzji 2011/278/UE Komisja nie przewidziała, w uregulowaniach dotyczących nieodpłatnego przydziału uprawnień do emisji, żadnego środka, który zapewniłby w wystarczającym zakresie indywidualną ochronę praw podstawowych. Zgodnie z decyzją 2011/278/UE nieodpłatny przydział uprawnień do emisji dokonywany jest na podstawie standardowych elementów kalkulacji. W decyzji tej nie przewidziano jednak uregulowań, które umożliwiłyby nieodpłatny przydział dodatkowych uprawnień do emisji w sytuacji, gdy – wobec zastosowania standardowych elementów kalkulacji – przydział skutkuje w konkretnym przypadku powstaniem nadzwyczajnego obciążenia lub nadmiernych trudności.

Oddalenie skargi narusza przewidziane w karcie prawa podstawowe oraz zasadę proporcjonalności. Sąd ograniczył się do wzięcia pod uwagę typowego skutku obciążającego systemu handlu uprawnieniami do emisji i systemu przydziału uprawnień na podstawie decyzji 2011/278/UE. Wbrew orzecznictwu Trybunału Sprawiedliwości Sąd całkowicie zlekceważył wymaganą indywidualną ochronę praw podstawowych wnoszącej odwołanie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 240, s. 27.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2014 r. w sprawie T-634/12,
Arctic Paper Mochenwangen GmbH przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 grudnia
2014 r. przez Arctic Paper Mochenwangen GmbH**

(Sprawa C-551/14 P)

(2015/C 026/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Arctic Paper Mochenwangen GmbH (przedstawiciel: S. Kobes, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

1. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 26 września 2014 r. w sprawie T-634/13 w części, w której oddała skargę;

2. Uwzględnienie żądań podniesionych w skardze w pierwszej instancji poprzez stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2013/448/EU z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 5666) ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim odmawia ujęcia wymienionej w załączniku I, lit. A instalacji o identyfikatorze DE000000000000563 w przekazanym przez Niemcy Komisji zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE ⁽²⁾ wykazie instalacji objętych dyrektywą 2003/87/WE i przyznania odpowiednich tymczasowych rocznych ilości uprawnień do emisji, które powinny zostać przyznane bezpłatnie tym instalacjom;
3. Posiłkowo – uchylenie wyroku, o którym mowa w pkt 1, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
4. Obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi naruszenie prawa Unii w rozumieniu art. 58 ust. 1 zdanie drugie alternatywa trzecia statutu Trybunału. Sąd z naruszeniem praw podstawowych i zasady proporcjonalności uznał za zgodną z prawem Unii dokonaną przez Komisję odmowę przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na podstawie przewidzianej w prawie krajowym klauzuli nadmiernych trudności. Zaskarżony wyrok narusza prawa wnoszącego odwołanie wynikające z art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Wnoszący odwołanie przytacza w przedmiocie podniesionego zarzutu, że Komisja nie zapewniła w przepisach dotyczących bezpłatnego przydziału uprawnień do emisji w decyzji 2011/278/EU ⁽³⁾ wystarczającej indywidualnej ochrony praw podstawowych. Bezpłatny przydział uprawnień do emisji na podstawie decyzji 2011/278/EU odbywa się za pomocą standardowych wskaźników obliczeniowych. Decyzja ta nie zawiera jednak żadnej regulacji, która umożliwiłaby dodatkowy przydział bezpłatnych uprawnień do emisji w takich przypadkach, w których przydział z zastosowaniem standardowych wskaźników obliczeniowych prowadzi do nadzwyczajnego obciążenia lub nadmiernych trudności w indywidualnym przypadku.

Oddalenie skargi narusza prawa podstawowe określone w karcie i zasadę proporcjonalności. Sąd uwzględnił wyłącznie występujące typowo skutki obciążające systemu handlu uprawnieniami do emisji i systemu przydziału zgodnie z decyzją 2011/278/EU. Wbrew orzecznictwu Trybunału Sąd całkowicie pominął wymaganą indywidualną ochronę praw podstawowych wnoszącej odwołanie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 240, s. 27.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE; Dz.U. L 275, s. 32.

⁽³⁾ Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady; Dz.U. L 130, s. 1.